

LBRIS | We know books
JACK LONDON

CHEMAREA STRĂBUNIȚOR

Traducere din limba engleză de Silviana Boian

//bestseller

Chișinău • București

JACK LONDON

THE CALL OF THE WILD

//bestseller

Chișinău • București

Capitolul I	
<i>Spre viața primitivă</i>	6
Capitolul II	
<i>Legea ciomagului și a colților</i>	48
Capitolul III	
<i>Fiara primitivă, animalul dominant</i>	84
Capitolul IV	
<i>Cel care a dobândit puterea</i>	142
Capitolul V	
<i>Munca hamului și a pârtiei</i>	178
Capitolul VI	
<i>De dragul unui om</i>	240
Capitolul VII	
<i>Răsună chemarea</i>	294

Contents

Chapter I	
<i>Into the Primitive</i>	7
Chapter II	
<i>The Law of Club and Fang</i>	49
Chapter III	
<i>The Dominant Primordial Beast</i>	85
Chapter IV	
<i>Who Has Won to Mastership</i>	143
Chapter V	
<i>The Toil of Trace</i>	179
Chapter VI	
<i>For the Love of a Man</i>	241
Chapter VII	
<i>The Sounding of the Call</i>	295

Capitolul I

Spre viața primitivă

„Doruri vechi de nomad te-ndeamnă,
Să rupi lanțurile obiceiului împământenit,
Din somnul său iernatic,
Se trezește iar spiritul neîmblânzit.”¹

Buck nu citea ziarele, altfel ar fi aflat de necazul care-l păștea – nu numai pe el, ci pe toți câinii iubitori de apă, puternici și cu blana călduroasă, cu fir lung, din Puget Sound și până-n San Diego². Asta pentru că niște oameni, dibuind prin adâncurile beznei arctice, dăduseră de un metal galben; iar, cum companiile de transport, dornice de profit, făceau reclamă descoperirii, mii de oameni dădeau năvală în ținuturile din nord. Oamenii aceștia aveau nevoie de câini și căutau dulăi voinici, vânjoși, pentru a putea munci din greu, și cu blana deasă, care să-i protejeze de ger.

Buck trăia pe lângă o casă mare, din înșorita vale Santa Clara³. Casa judecătorului Miller,

Chapter I

Into the Primitive

“Old longings nomadic leap,
Chafing at custom’s chain;
Again from its brumal sleep
Wakens the ferine strain.”

Buck did not read the newspapers, or he would have known that trouble was brewing, not alone for himself, but for every tide-water dog, strong of muscle and with warm, long hair, from Puget Sound to San Diego. Because men, groping in the Arctic darkness, had found a yellow metal, and because steamship and transportation companies were booming the find, thousands of men were rushing into the Northland. These men wanted dogs, and the dogs they wanted were heavy dogs, with strong muscles by which to toil, and furry coats to protect them from the frost.

Buck lived at a big house in the sun-kissed

așa i se spunea. Era un pic retrasă de la stradă, pe jumătate ascunsă de copaci, printre care se întrezărea veranda mare și umbroasă care înconjură casa. Niște alei cu pietriș duceau spre casă, șerpuiind printre peluze întinse, adumbrite de ramurile plopilor falnici, care se întâlneau deasupra, formând o boltă. În spatele casei, totul avea dimensiuni și mai impresionante. Acolo se aflau niște grajduri încăpătoare, unde stăteau la taclale vreo doisprezece rândași și ajutoare de grăjdari, rânduri de case acoperite de iederă, care găzduiau servitorii, un șir lung și frumos aliniat de acareturi, spaliere lungi cu viță de vie, pajiști verzi, livezi și răzoare de fructe de pădure. Tot aici se aflau stația de pompare pentru fântâna arteziană și bazinul mare de ciment, în care băieții judecătorului Miller se scăldau dimineața⁴ și se răcoreau în după-amiezile toride.

Acesta era domeniul peste care domnea Buck. Acolo se născuse și trăise toată viața lui, toți cei patru ani. Ce-i drept, mai erau și alți câini. Pe o moșie atât de mare, era normal să fie mulți câini, dar ei nu contau. Veneau și plecau, își făceau

Santa Clara Valley. Judge Miller's place, it was called. It stood back from the road, half hidden among the trees, through which glimpses could be caught of the wide cool veranda that ran around its four sides. The house was approached by gravelled driveways which wound about through wide-spreading lawns and under the interlacing boughs of tall poplars. At the rear things were on even a more spacious scale than at the front. There were great stables, where a dozen grooms and boys held forth, rows of vine-clad servants' cottages, an endless and orderly array of outhouses, long grape arbors, green pastures, orchards, and berry patches. Then there was the pumping plant for the artesian well, and the big cement tank where Judge Miller's boys took their morning plunge and kept cool in the hot afternoon.

And over this great demesne Buck ruled. Here he was born, and here he had lived the four years of his life. It was true, there were other dogs, there could not but be other dogs on so vast a place, but they did not count. They came and went, resided

veacul în cotețele aglomerate sau duceau un trai neînsemnat, în cotloanele casei, ca în cazul lui Toots, mopsul japonez, sau al Ysabelei, cățelușa mexicană fără păr, niște creaturi stranii, care scoteau rar nasul din casă și la fel de rar pășeau pe moșie. Pe de cealaltă parte, erau și niște fox terrieri, mai puțin de douăzeci de bucăți, care își petreceau timpul lătrând amenințări terifiante la adresa lui Toots și a Ysabelei; cei din urmă îi priveau de la fereastră, fiind apărați permanent de o oaste întreagă de servitoare, înarmate cu mături și pământufuri.

Însă Buck nu era nici câine de casă, nici de curte. El era stăpânul întregii moșii. Plonja în piscină sau mergea la vânătoare cu fiii judecătorului, le însoțea pe Mollie și Alice, fiicele judecătorului, în plimbări lungi, dis-de-dimineată sau seara, în amurg; în nopțile geroase, stătea la picioarele judecătorului, în fața focului dogoritor din căminul din bibliotecă; îi purta pe spinare pe nepoții judecătorului sau îi dădea de-a rostogolul prin iarbă și avea grijă de ei atunci când porneau în incursiunile lor aventuroase până la fântâna

in the populous kennels, or lived obscurely in the recesses of the house after the fashion of Toots, the Japanese pug, or Ysabel, the Mexican hairless, – strange creatures that rarely put nose out of doors or set foot to ground. On the other hand, there were the fox terriers, a score of them at least, who yelped fearful promises at Toots and Ysabel looking out of the windows at them and protected by a legion of housemaids armed with brooms and mops.

But Buck was neither house-dog nor kennel-dog. The whole realm was his. He plunged into the swimming tank or went hunting with the Judge's sons; he escorted Mollie and Alice, the Judge's daughters, on long twilight or early morning rambles; on wintry nights he lay at the Judge's feet before the roaring library fire; he carried the Judge's grandsons on his back, or rolled them in the grass, and guarded their footsteps through wild adventures down to the fountain in the stable yard, and even beyond, where the paddocks were, and the berry patches. Among the terriers he stalked imperiously, and Toots and Ysabel he

din curtea grajdului, și chiar și mai departe, până la padocuri și până la tufele de fructe de pădure. Mergea țațoș printre terrieri, cu un aer de stăpân, iar pe Toots și Ysabel îi ignora total, căci el era regele și domnea peste toate ființele târâtoare, patrupede sau înaripate de pe moșia judecătorului Miller, inclusiv ființele umane.

Tatăl său, Elmo, un Saint Bernard imens, fusese tovarășul de nedespărțit al judecătorului, iar Buck promitea să-i calce pe urme. Nu era la fel de masiv ca tatăl său, cântărea doar o sută patruzeci de livre⁵, căci mama lui, Shep, fusese din rasa ciobănesc scoțian. Oricum, datorită celor o sută patruzeci de livre ale sale, la care se adăuga prestața dată de un trai îndestulat și de respectul pe care i-l arătau toți din jurul său, Buck avea o alură de-a dreptul augustă. În cei patru ani de viață, se bucurase de un trai de aristocrat îmbuibat; era tare mândru de el însuși, ba chiar era un pic egocentric, așa cum tind să fie și unii gentilomi provinciali, dată fiind viața lor izolată. Dar evitase această soartă, reușind să nu se transforme într-un câine răsfățat. Vânătoarea și alte asemenea activități

utterly ignored, for he was king, – king over all creeping, crawling, flying things of Judge Miller's place, humans included.

His father, Elmo, a huge St. Bernard, had been the Judge's inseparable companion, and Buck bid fair to follow in the way of his father. He was not so large, – he weighed only one hundred and forty pounds, – for his mother, Shep, had been a Scotch shepherd dog. Nevertheless, one hundred and forty pounds, to which was added the dignity that comes of good living and universal respect, enabled him to carry himself in right royal fashion. During the four years since his puppyhood he had lived the life of a sated aristocrat; he had a fine pride in himself, was even a trifle egotistical, as country gentlemen sometimes become because of their insular situation. But he had saved himself by not becoming a mere pampered house-dog. Hunting and kindred outdoor delights had kept down the fat and hardened his muscles; and to him, as to the cold-tubbing races, the love of water had been a tonic and a health preserver.

And this was the manner of dog Buck was in

plăcute, desfășurate în natură, îl ajutaseră să țină la depărtare kilogramele în plus și să-și întărească mușchii; și, la fel ca în cazul altor specii care practicau scăldatul în apă rece, pasiunea sa pentru apă avusese un efect tonic și îl ajutase să rămână sănătos.

Aceasta era viața câinelui Buck în toamna anului 1897, când febra aurului din Klondike⁶ atrăgea oameni din toate colțurile lumii spre nordul înghețat. Însă Buck nu citea ziarele și nici nu știa faptul că Manuel, unul dintre ajutoarele de grădinar, era un prieten periculos. Manuel avea un viciu: îi plăceau jocurile de noroc chinezești⁷. În plus, atunci când juca, avea și o meteahnă – credința nestrămutată într-o anumită metodă, ceea ce nu făcea decât să îi asigure un eșec sigur. Căci, pentru a juca după o metodă, e nevoie de bani, iar veniturile unui ajutor de grădinar nici măcar nu acoperă necesitățile unei neveste și a unei liote de plozi.

În seara aceea de neuitat, seara trădării lui Manuel, judecătorul era plecat la o întâlnire a Asociației Crescătorilor de Stafide, iar băieții erau

the fall of 1897, when the Klondike strike dragged men from all the world into the frozen North. But Buck did not read the newspapers, and he did not know that Manuel, one of the gardener's helpers, was an undesirable acquaintance. Manuel had one besetting sin. He loved to play Chinese lottery. Also, in his gambling, he had one besetting weakness – faith in a system; and this made his damnation certain. For to play a system requires money, while the wages of a gardener's helper do not lap over the needs of a wife and numerous progeny.

The Judge was at a meeting of the Raisin Growers' Association, and the boys were busy organizing an athletic club, on the memorable night of Manuel's treachery. No one saw him and Buck go off through the orchard on what Buck imagined was merely a stroll. And with the exception of a solitary man, no one saw them arrive at the little flag station known as College Park. This man talked with Manuel, and money chinked between them.

“You might wrap up the goods before you